

van God; daarmee is echter geen wezensuitspraak gedaan over het absolute, die het zou reduceren tot het persoonsmatige, maar is gezegd, dat het in deze betrekking intreedt als de absolute persoon, die wij God noemen. Men mag het persoon-zijn van God dus opvatten als Zijn dáád, ja, de gelovige zou mogen belijden, dat God terwille van hèm persoon is geworden, omdat in verband met onze menselijke wezensaard een wederkerige betrekking met ons er alleen maar is als een persoonsmatige. Daarentegen kan men van religieus in de hier bedoelde strikte zin niet spreken, waar deze betrekking niet is gegeven en er ook niet kan zijn. Dat is het geval, wanneer een menselijke persoon met het Godsbegrip het volstrekte al-zijn op het oog heeft, waarbuiten zij zelve in het geheel niet meer bestaat als een afzonderlijk wezen, dat als zodanig met dat al-zijn in betrekking zou kunnen treden, zelfs al zou dat slechts geschieden om daarin altijd weer zichzelf te verliezen."

Zo zou uit de aard der zaak door talloze voorbeelden zijn aan te geven, dat men op bepaalde feitelijke punten het met iemand eens kan zijn, terwijl men het op dieper niveau geheel oneens is.

59) Ik wil in dit verband de aandacht vestigen op H. R. Wijngaarden, Hoofdproblemen der volwassenheid, 1950. Ook vele belangrijke opmerkingen in J. G. Fernhout, Psychotherapeutische zielszorg, 1950.

60) cf. Trüb, a.w. pag. 54.

Bij het uitspreken van vorenstaande rede werden, om des tijds wille, verschillende gedeelten, die wel in de gedrukte tekst voorkomen, weggelaten.